

Arrest

nr. 70 925 van 29 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 21 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN STEEN, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 8 december 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 juli 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard, die verzoeker op 22 augustus 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.12.2009 werd ingediend met actualisatie dd. 14.12.2009 door :

*[G. M. J. D. D.] [...]
nationaliteit: Angola
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn geboorteakte (Cédula Pessoal) kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RVV nr. 11.335 van 19.05.08). Op heden bevindt zich nog steeds geen gepast identiteitsdocument in het administratief dossier. Bijgevolg kunnen die elementen niet aanvaard worden daar de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Gezien de aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 22 augustus 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7,alinea 1,2° van de Wet van 15-12-1980).

° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 08-09-2003.

° Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een BGV dd.20.03.2009, aan hem betekend op 01.05.2009 Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat, zoals in de tweede bestreden beslissing wordt vermeld, verzoeker op 1 mei 2009 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij de nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is, om voormelde reden, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 22 augustus 2011 ter kennis werd gebracht.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel aan dat de rechten van de verdediging geschonden zijn doordat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig, onduidelijk en dubbelzinnig is en derhalve artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en de motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, miskend werden.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker naliet een geldig identiteitsdocument voor te leggen. Hij legde enkel een geboorteakte voor.

Dat hij bijgevolg een bevel tot verlating van het grondgebied gekregen heeft omdat hij niet meer in het bezit is van de vereiste documenten, noch van een geldig paspoort of visum.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren.

Toelichting

De gegrondheid is zelfs niet meer nagegaan, hoewel de geboorteakte voldoende aantoont welke nationaliteit en identiteit verzoeker heeft.

Het is dan ook volkomen absurd dat de afgevaardigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zich vervolgens blindstaart op het niet voorleggen van het identiteitsdocument, terwijl de geboorteakte voldoende aantoont van waar verzoeker afkomstig is en welke nationaliteit hij heeft. Het is

immers de taak van Staatssecretaris en diens afgevaardigden om elk dossier individueel te onderzoeken, te kijken naar de concrete argumenten en omstandigheden van elk dossier en in het licht hiervan - binnen zijn discretionaire bevoegdheid - een beslissing te nemen.

In casu is dit niet gebeurd, aangezien er niet verder werd gekeken dan het ontbreken van een paspoort, terwijl er een alternatief document ter beschikking was.

Bovendien is het zo dat in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt uiteengezet waarom de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk diende te worden verklaard. Ook al zou verzoekende partij niet in aanmerking komen voor de het aangehaalde criterium, neemt dit niet weg dat de Staatssecretaris of zijn afgevaardigden de aanvraag in zijn totaliteit én in het licht van zijn discretionaire bevoegdheid diende te onderzoeken en te beoordelen. In casu is dit niet gebeurd, hetgeen tot gevolg heeft dat de bestreden beslissing wat betreft de materiële motivering gebrekkig en niet afdoende is.

Bovendien had de DVZ verzoeker er kunnen op wijzen dat een paspoort ontbrak zodat verzoeker het nodige kon doen om zijn paspoort te bemachtigen.

Ondertussen is het identiteitsdocument binnen enkele weken in zijn bezit en zal dit nagestuurd worden.

Bijgevolg is het duidelijk dat de materiële motivering in casu niet afdoende is, aangezien zij gebrekkig is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekende partij meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoekende partij niet correct heeft beoordeeld, dat niet werd aangegeven waarom de door verzoekende partij aangehaalde argumenten niet als grond tot regularisatie konden worden aanvaard en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden."

4.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen", artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940. 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven op die aan haar grondslag liggen:

[...]

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de aanvraag werd onderzocht door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid, doch dat werd vastgesteld dat geen identiteitsdocument, zoals verduidelijkt door de Omzendbrief van 21 juni 2007, wordt voorgelegd. De motieven worden duidelijk weergegeven in de bestreden beslissing, zodat in elk geval aan de motiveringsplicht is voldaan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Waar verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden door de beweerdelijk gebrekkige motivering, verwijst de verwerende partij naar wat zij reeds eerder hieromtrent uiteenzette. De motieven kunnen duidelijk worden nagegaan in de beslissing, zodat aan de motiveringsplicht is voldaan.

Terwijl verzoeker zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.”
(R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

De verzoekende partij blijft derhalve in gebreke aan te tonen dat zijn rechten van verdediging zouden zijn geschonden.

Verzoeker meent dat de gemachtigde ten onrechte heeft geoordeeld om de door hem voorgelegde geboorteakte te aanvaarden als het wettelijk vereiste identiteitsdocument.

De verwerende partij laat gelden dat artikel 9bis §1, waarop verzoeker zich beroept, als volgt luidt:

1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

Terwijl uit de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, duidelijk blijkt:

“Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn.”

Verzoeker heeft - zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld - nagelaten om de noodzakelijke documenten (kopie van het (inter)nationaal paspoort / identiteitskaart of motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis, § 1 van de wet) over te maken bij de aanvraag o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht beslist heeft om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

Een geboorteakte kan immers niet worden beschouwd als een geldig identiteitsbewijs conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft nagelaten te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, zodat de bestreden beslissing geheel terecht tot stand is gekomen.

De bedoeling van artikel 9 bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is.” (R.v.V. nr. 3808 van 20.11.2007)

In zoverre verzoeker zich in het kader van de huidige procedure wenst te beroepen op een paspoort dat ‘binnen enkele weken’ in het bezit van verzoeker zou zijn en zou worden nagestuurd, merkt de verwerende partij op dat de gemachtigde de bestreden beslissing enkel heeft kunnen nemen op basis van de elementen die hem ter beschikking waren gesteld door verzoeker, zodat de gemachtigde geen kennis had van dit stuk en er bij het nemen van de beslissing dan ook geen rekening kon mee houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

Uit het administratief dossier en ook uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitskaart die voldoet aan de wettelijke vereisten, zodat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

Voor zover verzoeker meent te moeten voorhouden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid zich er niet toe kon beperken de aanvraag onontvankelijk te verklaren, maar ook over de gegrondheid van de aanvraag had moeten oordelen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers beschouwingen niet ernstig zijn. Wanneer de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid vaststelt dat geen afdoend identiteitsdocument wordt voorgelegd en dienvolgens besluit tot de onontvankelijkheid van de aanvraag, dient niet te worden overgegaan tot een verder onderzoek van alle andere voorgelegde stukken en aangevoerde ‘concrete omstandigheden’. Dat de grond van de zaak niet nader wordt besproken, is net het noodzakelijk gevolg van de onontvankelijkheidsverklaring.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.”

4.1.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden niet vergezeld ging van een kopie van zijn paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een geldige identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat hem vrij te stellen van deze voorwaarde en daarom onontvankelijk is. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. In de mate dat verzoeker stelt dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet onderzocht worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat – behoudens in twee uitzonderingsgevallen waarvan niet betwist is dat deze in voorliggende zaak niet van toepassing zijn – een vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken wanneer hij een machtiging tot verblijf wenst te verkrijgen. De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat “een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is” en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden” (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

In casu heeft verzoeker bij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden slechts een geboorteakte aangebracht. Een geboorteakte is evenwel geen document dat toelaat vast te stellen dat de houder van dit document tevens de persoon is op wie dit document betrekking heeft en kan bijgevolg, zoals verweerder terecht aangaf, niet als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschouwd worden.

Verzoekers bewering dat hij binnen een aantal weken over een reispas zal kunnen beschikken houdt daarnaast slechts een bevestiging in dat hij op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing nam niet over een dergelijk document beschikte.

De vaststelling dat verzoeker niet over een identiteitsdocument beschikte volstond om de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk te verklaren.

Indien een bestuur vaststelt dat een aanvraag niet op ontvankelijke wijze werd ingediend, rust op dit bestuur niet de verplichting om de gegrondheid van deze aanvraag te onderzoeken en hieromtrent enige motivering te voorzien.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen vloeit uit de door hem aangevoerde bepalingen ook geen verplichting voort om een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden erop te wijzen dat hij niet de nodige stavingsstukken bij deze aanvraag voegde alvorens een beslissing te nemen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat verweerder de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij alle benodigde documenten neerlegde en zijn situatie en integratie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat zijn aanvraag onontvankelijk is, om reden dat de aangehaalde argumenten en bewijzen niet als grond tot regularisatie zouden kunnen worden aanvaard, zonder aan te geven waarom hij hiertoe niet zouden kunnen worden aanvaard.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

Verzoekende partij verblijft sinds 2003 in België en heeft zich sinds zijn aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving. Hij kan in alle eerlijkheid en oprechtheid een toonbeeld van integratie worden genoemd, en toch wordt zijn aanvraag geweigerd.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Het lijkt er immers sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich blindstaart op de geboorteaakte en de aanvragen niet meer op individuele basis beoordeelt.

Dit terwijl de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid over een discretionaire bevoegdheid beschikt en het zijn taak is om elke aanvraag individueel, correct, grondig en in redelijkheid te beoordelen. In casu is dit met zekerheid niet gebeurd.

De aanvraag van verzoekende partij werd afgewezen op basis van de argumentering dat de aangehaalde elementen niet kunnen worden weerhouden als grond voor regularisatie. Een afdoende motivering waarom zij niet kunnen worden weerhouden, wordt niet opgenomen in de bestreden beslissing.

Zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt een dergelijke motivering echter manifest onjuist en onvoldoende te zijn. Indien de documenten en de concrete situatie van verzoekende partij enigszins zorgvuldig zouden zijn onderzocht, dan zou nooit tot de onontvankelijkheidsbeslissing zijn besloten. Integendeel, dan zou de prangende humanitaire situatie van verzoekende partij zijn duidelijk geworden. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt overigens dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu is dit niet het geval en kan niet redelijkerwijze begrepen worden waarom een dergelijke ingrijpende beslissing werd genomen ten aanzien van verzoekende partij. Kortom, de bestreden beslissing is volkomen onredelijk.

Verzoekende partij voldoet dus aan elke mogelijke voorwaarde om een gegronde aanvraag tot regularisatie te kunnen indienen in België. Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk te moeten verklaren en verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Zulks is niet meer redelijk te verantwoorden, de beslissing in deze is werkelijk te verregaand en overdreven. Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.”

4.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Andermaal beweert hij wel alle vereiste documenten te hebben voorgelegd, zodat de beslissing niet redelijk zou zijn tot stand gekomen.

De verwerende partij verwijst vooreerst naar haar repliek op verzoekers eerste middel, waarin reeds genoegzaam werd uiteengezet dat de door verzoeker voorgelegde stukken in alle redelijkheid niet konden volstaan.

Verwerende partij merkt op dat het redelijkheidsbeginsel de overheid verbiedt om kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vanden Broele, 2002, nr. 56).

Zoals reeds afdoende toegelicht in de repliek op het eerste middel, is er in casu geenszins sprake van enige kennelijke onredelijkheid.

Verzoeker kan daartoe evenmin dienstig verwijzen naar zijn beweerde integratie, nu zulk onderzoek de grond van de zaak betreft en in casu dus niet ter zake doet, aangezien verzoeker de ontvankelijkheidstoets niet doorstond.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de beginselen waarvan verzoeker de schending aanvoert.”

4.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar aanvoert dat hij de bestreden beslissing in strijd acht met het redelijkheidsbeginsel, maar dat hij met zijn uiteenzetting niet aantoont dat hij bij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden een kopie van een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voegde en hij derhalve de door de wetgever gestelde voorwaarden respecteerde. Er dient in dit verband te worden benadrukt dat het de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet toegestaan is om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en dat de loutere verwijzing naar het redelijkheidsbeginsel verweerder niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK